

Arrest

nr. 224 039 van 17 juli 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 maart 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 218 704 van 22 maart 2019 waarin de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op het tussenarrest nr. 223 142 van 24 juni 2019, waarbij de debatten heropend worden en de partijen opnieuw opgeroepen worden om te verschijnen ter terechtzitting van 11 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer , die verklaart te heten:

naam: K(…)

voornaam: A(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats:

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Tarl op 08/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Tarl op 08/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 08/03/2019 door de politiezone van Tarl en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene werd gehoord op 08/03/2019 door de politiezone Tarl en verklaart dat niets Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

1.2 Op 22 maart 2019, bij arrest nr. 218 704, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen de bestreden beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.3 Op 23 maart 2019 dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.4 Op 16 april 2019 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 13.1 van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-Verordening). Op 3 mei 2019 aanvaarden de Spaanse autoriteiten dit verzoek.

1.5 Op 24 mei 2019 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Op 3 juni 2019, bij arrest nr. 222 245, verwerpt de Raad de op 1 juni 2019 tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.6 Op 6 juni 2019 vertrekt de verzoekende partij zonder verzet naar Spanje.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat het beroep doelloos is geworden.

3.1 In zijn tussenarrest nr. 223 142 van 24 juni 2019 stelde de Raad reeds vast dat uit het in punt 1.5 vermelde arrest nr. 222 245 van 3 juni 2019 blijkt dat de verzoekende partij op 23 maart 2019 een

verzoek tot internationale bescherming indiende, waarna de Belgische autoriteiten op 16 april 2019 een verzoek tot overname aan de Spaanse autoriteiten richtten, op grond van artikel 13.1 van de Dublin III-Verordening (illegale grensoverschrijding). De Spaanse autoriteiten stemden op 3 mei 2019 in met dit verzoek. Op 24 mei 2019 nam de gemachtigde een overdrachtsbesluit in de vorm van een bijlage 26*quater*, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens gaf de Raad in het voormelde tussenarrest nr. 223 142 aan dat er niet kan worden betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2019 stoelt op artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat een omzetting vormt van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat een 'verwijdering' de tenuitvoerlegging vormt van de terugkeerverplichting (artikel 3.5 van de Terugkeerrichtlijn). De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert het begrip 'terugkeer' als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, § 1, 5° *juncto* artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg niet worden betwist dat de thans bestreden beslissing beoogt om de verzoekende partij te verwijderen en terug te leiden naar haar land van herkomst, Guinee.

Vervolgens heeft de gemachtigde echter, in navolging van een op 23 maart 2019 ingediend beschermingsverzoek, alle nodige stappen gezet en uiteindelijk ook de beslissing genomen om de verzoekende partij over te dragen aan Spanje, na uitdrukkelijk akkoord van de Spaanse instanties, en dit op grond van de Dublin III-Verordening.

Aangezien zich bijgevolg de vraag stelde naar de verenigbaarheid van de thans bestreden beslissing van 9 maart 2019, zijnde een terugkeerbesluit dat beoogt de verzoekende partij te verwijderen en terug te leiden naar Guinee, met de op 24 mei 2019 tussengekomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), zijnde een overdrachtsbesluit dat beoogt de verzoekende partij over te dragen aan Spanje, heropende de Raad in het voormelde tussenarrest van 24 juni 2019 de debatten, teneinde de partijen de kans te geven zich hierover op een nieuwe terechtzitting uit te spreken.

3.2 Ter terechtzitting van 11 juli 2019 legt de verwerende partij een stuk neer, waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 6 juni 2019 zonder verzet naar Spanje is vertrokken.

De verzoekende partij stelt zich hierop de vraag of met de verwijdering naar Spanje uitvoering is gegeven aan het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten of niet. Zij geeft aan dat zij dit betwijfelt en dat zij zich naar de wijsheid gedraagt. Vervolgens zet zij uiteen dat overeenkomstig de rechtspraak van de Raad de bijlage 26*quater* de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten uitmaakt. Zij benadrukt dat het om twee verschillende procedures gaat: één in toepassing van de Terugkeerrichtlijn, en één in toepassing van de Dublin III-Verordening.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang meer heeft, omdat zij zonder verzet naar Spanje is vertrokken. De waarnemend voorzitter stelt hierop de vraag of de verwerende partij oordeelt dat de thans bestreden beslissing (met name de bijlage 13*septies* van 9 maart 2019) is uitgevoerd door de verwijdering naar Spanje. Dit wordt door de verwerende partij bevestigend beantwoord. Vervolgens vraagt de waarnemend voorzitter of de verwerende partij nog opmerkingen heeft met betrekking tot het tussenarrest van 24 juni 2019 en de opmerkingen van de verzoekende partij. Dit wordt door de verwerende partij ontkennend beantwoord.

3.3 Uit het bovenstaande is reeds gebleken dat de thans bestreden beslissing van 9 maart 2019 werd genomen op grond van (de nationale bepalingen die de omzetting vormen van) de Terugkeerrichtlijn,

terwijl het overdrachtsbesluit naar Spanje (de bijlage 26^{quater}) van 24 mei 2019 werd genomen op grond van de Dublin III-Verordening.

Door het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens heeft de gemachtigde bijgevolg uitvoering gegeven aan het Unierecht. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). De nationale rechter moet tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21). In het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht moet de Raad de relevante nationale bepalingen en regelingen dan ook conform het Unierecht uitleggen.

In dit verband wijst de Raad nogmaals erop dat het opzet van de Terugkeerrichtlijn erin bestaat om illegaal verblijvende derdelanders vrijwillig dan wel gedwongen te laten terugkeren naar ofwel hun land van herkomst, ofwel een derde land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, ofwel een ander derde land waarnaar de derdelander besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Zoals uitdrukkelijk wordt toegelicht in het Terugkeerhandboek zoals opgenomen in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken (hierna: Terugkeerhandboek) worden onder 'land van doorreis' uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan (p. 9). Het terugsturen van een illegaal verblijvende derdelander naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd. In uitzonderingsgevallen bestaan hier echter wel mogelijkheden voor op grond van bilaterale overnameovereenkomsten of op grond van de Dublinregels (*cf.* Terugkeerhandboek, 8). *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partij zich in een van deze uitzonderingsgevallen bevindt.

Gelet op het bovenstaande kan de verwerende partij dan ook niet voorhouden dat het thans bestreden terugkeerbesluit zou uitgevoerd zijn door de verzoekende partij aan Spanje, zijnde een EU-lidstaat en aldus geen derde land, over te dragen. De ter terechtzitting van 11 juli 2019 opgeworpen exceptie van gebrek aan belang kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de op 6 juni 2019 uitgevoerde overdracht blijkt daarentegen des te meer dat de gemachtigde niet langer beoogde om de verzoekende partij te verwijderen en terug te leiden naar Guinee, maar haar op grond van een overdrachtsbesluit wenste over te dragen aan Spanje. Een vreemdeling kan niet gelijktijdig het voorwerp uitmaken van een terugkeerbesluit (*in casu* naar Guinee) en een overdrachtsbesluit (*in casu* naar Spanje). Bijgevolg blijkt uit de hoger beschreven, door de Dienst Vreemdelingenzaken gevolgde handelswijze dat de thans bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt immers dat wanneer de overheid, ingevolge een tot haar gericht verzoek, na een nieuw onderzoek van de zaak en op grond van nieuwe gegevens, een nieuwe beslissing neemt, zij moet worden geacht haar eerste beslissing impliciet te hebben ingetrokken dan wel opgeheven en te hebben vervangen door die nieuwe beslissing, die een nieuwe uiting van de wil van de overheid uitmaakt (RvS 25 juni 2009, nr. 194.637). Zoals hoger reeds aangegeven, heeft de verwerende partij geen opmerkingen met betrekking tot de verenigbaarheid van de thans bestreden beslissing en de later tussengekomen bijlage 26^{quater}, en het betoog van de verzoekende partij in dit verband.

Door de impliciete maar zekere opheffing wordt aan de thans bestreden beslissing de gelding ontnomen voor de toekomst, en heeft zij *ex nunc* niet langer rechtsgevolgen.

Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat zijn vaststelling dat de bestreden beslissing impliciet maar zeker is opgeheven, verbindend is voor de verwerende partij en haar diensten. Artikel 18 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt immers als volgt:

“De arresten zijn van rechtswege uitvoerbaar. De Koning verzekert hun uitvoering. De griffie brengt op de uitgiften, na het beschikkend gedeelte, en naar gelang van het geval, een der hiernavolgende uitvoeringsformulieren aan :

“De ministers en de administratieve overheden, wat hen aangaat, zijn gehouden te zorgen voor de uitvoering van dit arrest. De daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarders zijn gehouden hiertoe hun medewerking te verlenen wat betreft de dwangmiddelen van gemeen recht.” (...)”

Ook verwerpingsarresten, zoals het arrest *in casu*, hebben gezag van gewijsde tussen de partijen. Dit gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbreeklijk met het *dictum* verbonden motieven waarover betwistingen bestonden en de partijen tegenspraak hebben gevoerd (RvS 2 december 2014, nr. 229.436).

3.4 Aangezien de bestreden beslissing werd opgeheven, is het beroep zonder voorwerp en derhalve doelloos geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE